

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku E.R.B. i G.B.

przy uczestnictwie B.R., A.R., T.R. i A. B. o dział spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 listopada 2021 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy G. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ca (...)

- 1) uchyla zaskarżone postanowienie w części oddalającej apelację wnioskodawców od rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt II Ns (...), co do środków pozostałych na rachunku funduszu powierniczego T. w Wielkiej Brytanii, i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania,**
- 2) w pozostałym zakresie skargę kasacyjną oddala, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy E.R.B. i G.B. wniosli o dział spadku po J.R. i M.R..

W postanowieniu wstępnym z 27 września 2016 r. Sąd Rejonowy w W. stwierdził, że (pkt 1) w skład spadku po J.K.R. wchodzi udział w wysokości 12/32 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości gruntowej w S., przy ul. S. nr (...), dla której Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą nr (...), (pkt 2) w skład spadku po M.R. z domu M., wchodzi udział w wysokości 3/32 części we współwłasności nieruchomości gruntowej w S., przy ul. S. nr (...), dla której Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą nr (...) przy ul. S.nr (...), odrębna własność lokalu mieszkalnego nr 6 w budynku przy ul. G. nr (...) w W. wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej wynoszącym 8.160/100.000 części, dla którego Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz obraz przedstawiający wizerunek marszałka J.P., (pkt 3) ustalił istnienie zapisu w testamencie własnoręcznym M.R. z 17 marca 2006 r., nakazującego wnioskodawcy G.B. przeniesienie na rzecz uczestnika B.R. udziału w wysokości 1/6 części we współwłasności prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr 6 w budynku przy ul. G. nr (...) w W..

Sąd Rejonowy ustalił, że K.R. zmarł [...] 2001 r., a spadek po nim nabyli z mocy ustawy w częściach po 3/16 żona M.R. oraz dzieci T.E.R., A.L.R., B.M.R. i E.M.R.B..

M.R. zmarła [...] 2009 r., a spadek po niej na podstawie testamentu własnoręcznego z 17 marca 2006 r. nabyli z dobrodziejstwem inwentarza w częściach po 1/3 dzieci E.M.R.B., B.M.R. i wnuk G.M.B..

Sąd Rejonowy wydał zaskarżone postanowienie wstępne o składzie majątków spadkowych na podstawie art. 685 k.p.c., zaś o istnieniu zapisu orzekł na podstawie art. 686 i art. 318 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Skład spadku po J.R. był bezsporny, tak samo jak i to, że w skład spadku po M.R. wchodzi składniki ujęte w pkt 2 postanowienia. Sąd Rejonowy uznał, że w skład spadku po M.R. nie wchodzi środki pochodzące z funduszu powierniczego

prowadzonego w Wielkiej Brytanii przez T.. Z pisma Izby Skarbowej w P. wynikało bowiem, że środki pochodzące z tego funduszu powierniczego zostały wypłacone osobom wskazanym przez spadkodawczynię jako uprawnione do ich podjęcia po jej śmierci, które nie musiały legitymować się stwierdzeniem nabycia spadku. Nie wchodzi one zatem w skład spadku i nie stanowią przedmiotu podziału, ponieważ ma do nich zastosowanie art. 922 § 2 k.c. i zostały już zgodnie podzielone.

Powołując spadkobierców w testamencie spadkodawczyni postanowiła zarazem, że mieszkanie zapisuje córce E.M.R.B. oraz synowi B.M.R., zaś wnukowi G.M.B. zapisała obraz przedstawiający marszałka J.P..

Sąd Rejonowy uznał, że spadkodawczyni w testamencie przewidziała zapis w rozumieniu art. 968 § 1 k.c. Skoro bowiem wyraźnie uczyniła spadkobiercami w udziałach po 1/3 dzieci oraz wnuka G.M.B. oraz zastrzegła, że mieszkanie ma przyspaść jedynie dzieciom w udziałach po 1/2, to postanowienie dotyczące mieszkania musi być potraktowane jako zapis nakazujący G.B. przeniesienie własności udziału 1/6 części w prawie do mieszkania na rzecz B.R.. Sąd Rejonowy nie badał istnienia innych zapisów w testamencie spadkodawczyni, gdyż wniosek o ustalenie istnienia zapisu zgłosił jedynie B.R..

Postanowieniem z 20 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelacje wnioskodawców od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w W z 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w chwili śmierci M.R. obowiązywały przepisy ustawy z 12 listopada 1965 r. - Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 46, poz. 290; dalej - p.p.m.). Zgodnie z art. 34 p.p.m. w sprawach spadkowych właściwe jest prawo ojczyste spadkodawcy z chwili jego śmierci. Nie było przedmiotem sporu, że spadkodawczyni w chwili śmierci była obywatelką polską. Co do zasady brak było zatem podstaw do stosowania przepisów prawa obcego do podlegających podziałowi składników spadku po niej. Spadkodawczyni przysługiwała wierzytelność o wypłacenie środków zgromadzonych w brytyjskim funduszu powierniczym. Po jej śmierci zostały one wypłacone jej dzieciom, które nie musiały wykazywać, że są spadkobiercami matki, a do wykazania swoich praw do tych środków wystarczyło potwierdzenie ich tożsamości. Wypłata miała

miejsce w maju 2009 r., natomiast krąg spadkobierców po M.R. został ustalony rok później, z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, co miało miejsce 12 maja 2010 r., kiedy zostało wydane przez Sąd Okręgowy w W. postanowienie oddalające apelację A.L.R. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z 15 czerwca 2009 r.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawcy nie przedstawili żadnych dowodów na okoliczność, iż środki z funduszu powierniczego przechodziły z chwilą śmierci spadkodawczyni na jej spadkobierców, a zatem stanowiły składnik spadku w rozumieniu art. 922 § 1 k.c. Nie można o tym wnioskować z deklaracji podatkowej w podatku od spadków i darowizn złożonej przez B.R.. Dokumenty powstałe w toku postępowania przed organami podatkowymi zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone, jednakże nie mogą rozstrzygać o składzie spadku.

Spadkodawczyni powołała wnioskodawczynię, będącą jednym ze spadkobierców testamentowych, na wykonawcę testamentu. Zgodnie z art. 686 k.p.c. w postępowaniu działowym sąd rozstrzyga także o istnieniu zapisów zwykłych, których przedmiotem są rzeczy lub prawa należące do spadku. W razie sporu co do istnienia zapisu, sąd w postępowaniu działowym może wydać w tym zakresie postanowienie wstępne, stosownie do art. 318 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (uchwała Sądu Najwyższego z 16 marca 2007 r., III CZP 17/07, OSNC 2008, nr 2 poz. 20). Roszczenia o wykonanie zapisu co do zasady rozpoznawane są w procesie, w którym legitymację bierną ma wykonawca testamentu (art. 988 § 2 k.c.). Jeśli jednak zapisobierca jest jednocześnie spadkobiercą i w postępowaniu o dział spadku żąda dokonania działu spadku z uwzględnieniem zapisu, to zgodnie z art. 686 k.p.c. i art. 684 k.p.c. sąd w tym postępowaniu ma obowiązek rozstrzygnąć o istnieniu zapisu. Uczestnik B.R. żądał działu spadku po M.R. z uwzględnieniem zawartego w testamencie zapisu na jego rzecz, którego istnienie kwestionowali wnioskodawcy i uczestnik A.B.. W tej sytuacji Sąd Rejonowy mógł z własnej inicjatywy wydać postanowienie wstępne, rozstrzygające spór o istnienie zapisu. Wydanie takiego orzeczenia nie stanowi naruszenia art. 321 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wola spadkodawczyni, że mieszkanie nr 6 przy ul. G. w W. ma przypaść na własność w równych częściach wnioskodawczyni i B.R. została wyrażona w testamencie z 17 marca 2006 r. wyjątkowo dobitnie i to oświadczenie nie wymaga wykładni. Uznanie, że testament nie zawiera zapisu, wobec czego współwłaścicielami lokalu są wszyscy spadkobiercy, stanowiłoby drastyczne naruszenie woli spadkodawczyni, z pogwałceniem art. 648 k.c. Skoro spadkodawczyni powołała do spadku trzy osoby, a mieszkanie przeznaczyła w równych częściach tylko dwojgu z nich, oczywiste jest, że trzeci spadkobierca (wnioskodawca) powinien przenieść własność udziału w prawie własności lokalu na rzecz pozostałych uprawnionych do nabycia lokalu (art. 968 § 1 k.c.). W sprawie nie miał zastosowania przepis art. 961 k.c., skoro spadek obejmuje poza lokalem w W. także udział we współwłasności nieruchomości w O.. Ponadto krąg spadkobierców oraz wysokość ich udziałów w całym spadku prawomocnie ustalono w postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z 20 grudnia 2018 r. wnioskodawca zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego, tj.: - art. 34 p.p.m. przez wyłączenie możliwości zastosowania prawa brytyjskiego do środków pieniężnych spadkodawczyni zgromadzonych w brytyjskim funduszu powierniczym M., prowadzonym przez T. w Wielkiej Brytanii; - art. 922 § 2 k.c. przez jego zastosowanie do środków pieniężnych spadkodawczyni zgromadzonych w brytyjskim funduszu powierniczym bez zbadania statusu tych środków w świetle prawa brytyjskiego; - art. 948 k.c. przez błędną wykładnię rozporządzeń testamentowych spadkodawczyni, naruszenie dyrektyw interpretowania testamentu i stwierdzenie, że wola spadkodawczyni została wyrażona wyjątkowo dobitnie i nie wymaga wykładni; - art. 968 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że spadkodawczyni przeznaczyła mieszkanie nr [...] przy ul. G. w W. w równych częściach tylko dwóm osobom powołanym do spadku, a zatem trzeci spadkobierca - wnioskodawca musi przenieść własność udziału w prawie własności lokalu na rzecz pozostałych spadkobierców; - art. 961 k.c. przez jego niezastosowanie.

Wnioskodawca zarzucił, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem prawa procesowego, tj.: - art. 233 § 1 i art. 232 k.p.c. w związku

z art. 227 i art. 382 k.p.c. przez dowolne stwierdzenie, iż środki z brytyjskiego funduszu powierniczego nie weszły w skład spadku po M.R. bez zbadania dokumentów źródłowych regulujących stosunki prawne między funduszem a jego uczestnikami, o co wnioskowali wnioskodawcy; - art. 1143 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez nieustalenie treści prawa brytyjskiego w sytuacji, gdy wypłata należących do spadkodawczyni środków zgromadzonych przez nią w funduszu odbywała się według prawa brytyjskiego; - art. 244 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że dokumenty powstałe przed organami podatkowymi w postaci deklaracji podatkowej w zakresie podatku od spadku i darowizn nie mogą rozstrzygać o składzie spadku, podczas gdy z deklaracji dotyczącej środków spadkodawczyni zdeponowanych w brytyjskim funduszu powiernicznym wynika, że zostały nabyte w następstwie spadkobrania.

Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego z 20 grudnia 2018 r. w całości, jak również poprzedzającego go postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w pkt 2 i 3 oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocenę zasadności skargi kasacyjnej trzeba zacząć od zarzutów skarżącego zgłoszonych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), bowiem badanie, czy w konkretnej sprawie prawo materialne zostało właściwie zastosowane, jest możliwe po wykluczeniu takich uchybień procesowych, które by mogły istotnie wpłynąć na ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), co wyklucza możliwość skutecznego zgłoszenia w niej zarzutu naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 227 i art. 382 k.p.c. przez dokonanie w sprawie błędnych ustaleń faktycznych. Art. 232 k.p.c. jest normą adresowaną do stron postępowania, nakładającą na nie obowiązki wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Trudno zatem sądowi skutecznie zarzucić, że normę tę naruszył.

Zarzuty kasacyjne mogą niewątpliwie dotyczyć naruszenia takich przepisów procesowych, które Sąd drugiej instancji miał obowiązek zastosować z urzędu lub też na wniosek strony, w celu ustalenia faktów, które są niezbędne do prawidłowego zastosowania prawa materialnego. Taki też charakter i ścisły związek z prawem materialnym mają pozostałe zarzuty wnioskodawcy zgłoszone w ramach drugiej podstawy kasacyjnej.

Obowiązkiem sądu prowadzącego postępowanie o dział spadku jest ustalenie składu i wartości spadku podlegającego podziałowi (art. 684 k.p.c.), a rozstrzygnięcie w tym przedmiocie może być objęte postanowieniem wstępnym (art. 685 k.p.c.).

Spadek po M.R. został otwarty 3 lutego 2009 r. Spadkodawczyni w chwili śmierci była obywatelką polską, a zatem w sprawach spadkowych po niej właściwe jest prawo polskie jako jej prawo ojczyście (art. 34 p.p.m.). Do tego samego łącznika w sprawach spadkowych odesłał ustawodawca także w art. 64 ust. 2 ustawy z 4 lutego 2011 r. - Prawo prywatne międzynarodowe (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1792), zastąpionej w części dotyczącej dziedziczenia przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, s. 107 ze zm.). W rozporządzeniu tym przewidziano wprowadzić szereg szczegółowych rozwiązań odnoszących się do stosunków z zakresu prawa spadkowego z elementem międzynarodowym, ale ma ono zastosowanie do dziedziczenia po osobach zmarłych po 17 sierpnia 2015 r.; Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczyły w przyjęciu rozporządzenia i nie były nim związane.

Z art. 922 § 1 i 2 k.c. wynika, że wszystkie prawa majątkowe zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na spadkobierców, stając się spadkiem, za wyjątkiem jednak tych praw, które z chwilą otwarcia spadku przechodzą na oznaczone osoby, niezależnie od tego, czy są one spadkobiercami. W niniejszej sprawie sporny między stronami był status środków, które spadkodawczyni

zgromadziła w funduszu powierniczym prowadzonym przez T. w Wielkiej Brytanii M.. Środki te niewątpliwie zostały wypłacone po jej śmierci B.R., A.R., T.R. i E.R.B. oraz podzielone między tymi osobami, chociaż nie wszystkie one są spadkobiercami M.R.. O tym, czy istniały dostateczne podstawy do wyłączenia tego składnika majątku M.R. ze spadku po niej i przypisania mu szczególnego statusu, Sądy *meriti* wnioskowały bez dostatecznych ku temu podstaw, kierując się raczej zaszłościami towarzyszącymi wypłaceniu przez zarządzających funduszem środków pozostałych po M.R. osobom, od których nie oczekiwano wylegitymowania się postanowieniem spadkowym, niż wnioskami płynącymi z koniecznych do zebrania danych na temat umowy łączącej spadkodawczynię z podmiotem prowadzącym fundusz. O tym, jaki status należy przypisać środkom zgromadzonym przez M.R. w funduszu powierniczym prowadzonym przez T. w Wielkiej Brytanii M. decyduje to, kiedy, gdzie i na jakich warunkach M.R. powierzyła temu funduszowi środki finansowe w celu zarządzania nimi w określony sposób oraz czy udzieliła dyspozycji co do losów tych środków na wypadek jej śmierci, ale nadto jeszcze ocena, czy dyspozycje te mogły w świetle art. 922 § 2 k.c. skutecznie prowadzić do wyłączenia środków podlegających zarządzaniu przez fundusz z masy spadkowej po M.R.. Sądy *meriti* oparły stanowcze w tej materii stwierdzenia wyłącznie na tym, jak zachowały się organy zarządzające funduszem po śmierci M.R. oraz na wnioskach, do których doszły organy podatkowe w kwestii statusu omawianych środków w świetle przepisów prawa podatkowego i umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, gdy tymczasem należało zebrać informacje niezbędne do poczynienia ustaleń w omawianej kwestii bezpośrednio u osoby prawnej, z którą M.R. zawarła umowę. Za rozstrzygające nie można przy tym uznać oświadczeń składanych przez B.R. w postępowaniu podatkowym z odwołaniem się do dokumentów, które sporządził w tym postępowaniu, gdyż kategorie zdarzeń wiążących się powstaniem obowiązków podatkowych i dokumentów zawierających relację zobowiązanych o tych zdarzeniach są przez ustawodawcę określone autonomicznie na potrzeby prawa podatkowego. Oświadczeniom o wystąpieniu pewnego zdarzenia czy o zaistnieniu pewnego stanu złożonym z woli ustawodawcy na tym czy innym formularzu podatkowym nie można nadawać znaczenia rozstrzygającego w stosunkach

cywilnoprawnych o prawie do mienia lub o statusie tego mienia jako należącego lub nie należącego do spadku.

Art. 1143 § 1 k.p.c., na naruszenie którego powołuje się skarżący został uchylony przez art. 2 pkt 2 ustawy z 12 lipca 2017 r. (Dz.U. poz. 1452) zmieniającej Kodeks postępowania cywilnego z dniem 12 sierpnia 2017 r. i zastąpiony na mocy art. 1 pkt 21 tej ustawy przez analogiczny w treści art. 51a ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2020 r. poz. 2072; dalej - u.s.p.). Od 12 sierpnia 2017 r. nie mógł mieć zatem zastosowania w niniejszej sprawie, ale wcześniej na podstawie tego przepisu Sąd mógł zażądać informacji o prawie brytyjskim, gdyby - po zbadaniu okoliczności zawarcia umowy łączącej M.R. z podmiotem zarządzającym funduszem, jej treści i miejsca wykonywania - doszedł do przekonania, że wierzytelność o wypłatę środków zgromadzonych w funduszu może być w świetle art. 922 § 2 k.c. potraktowana jak wyłączona ze spadku. Jak jednak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 26 stycznia 2018 r., II CSK 191/17 (niepubl.) art. 1143 k.p.c. nie nakładał na sąd obowiązku korzystania z opinii biegłego lub stanowiska Ministerstwa Sprawiedliwości w razie, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy konieczna była znajomość prawa obcego. Źródłem stwierdzenia treści prawa obcego mogły być także inne środki dowodowe. Tylko w razie, gdy sąd korzystając z dostępnych mu środków we własnym zakresie nie był w stanie ustalić treści prawa obcego, powinien skorzystać z opinii biegłego lub stanowiska Ministra Sprawiedliwości, aktualnie stosownie do art. 51a u.s.p.

Postawą dziedziczenia po M.R. jest jej testament, a art. 948 k.c. wymaga takiego tłumaczenia oświadczeń woli złożonych przez spadkodawcę w testamencie, by zapewnić możliwie najpełniejsze urzeczywistnienie jego woli. Tak właśnie postąpiły Sądy *meriti* w niniejszej sprawie, uzgadniając jednoznaczne oświadczenie woli M.R. wskazujące na to, komu z jej bliskich ma przyspać prawo do lokalu pozostalego w spadku po niej ze złożonym nieco tylko wyżej oświadczeniem, kogo czyni swoim spadkobiercą. Składając powyższe oświadczenia woli M.R. posłużyła się poprawną terminologią, w sposób zgodny z polskimi przepisami o dziedziczeniu oznaczyła zarówno spadkobierców, jak i ich udziały w spadku po sobie. Niżej natomiast wyraziła wolę co do tego, komu ma przyspać i w jakiej proporcji prawo do lokalu pozostawionego przez nią w spadku. Trafnie Sąd Okręgowy stwierdził, że

jest to oświadczenie zupełnie jednoznaczne, niepozostawiające wątpliwości interpretacyjnych, a w kontekście ogólnego rozporządzenia spadkodawczyni tylko potraktowanie go jak zapisu pozwala osiągnąć skutek, do którego wyraźnie zmierzała.

Zarzucając Sądom *meriti* naruszenie art. 961 k.c. przez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy M.R. przeznaczyła osobom oznaczonym w testamencie poszczególne przedmioty wyczerpujące cały spadek, wnioskodawca nie bierze pod uwagę, że krąg spadkobierców M.R., podstawa dziedziczenia po niej i wielkość udziału przypadającego w spadku każdemu ze spadkobierców zostały już stanowczo oznaczone w postępowaniu spadkowym. Wyniki postępowania działowego nie mogą prowadzić do wzruszenia tego rozstrzygnięcia, ale zarazem nie sposób w nim pominąć stanowczego wskazania spadkodawczyni, komu spośród trzech osób powołanych przez nią w takich samych udziałach do spadku ma przyspaść mieszkanie. Wbrew zarzutom skarżącego, jego pominięcie wśród osób, którym mieszkanie ma przyspać, nie mogło być przypadkowe, w kontekście tego, że nieco wyżej wymieniła go wśród swoich spadkobierców i wiedziała, że skład spadku po niej jest większy niż samo tylko mieszkanie.

Mając na uwadze konieczność wyjaśnienia przez Sąd Okręgowy, czy lista składników spadku po M.R. stworzona przez Sąd Rejonowy jest wyczerpująca, a mianowicie czy nie obejmuje także wierzytelności o wypłacenie środków zgromadzonych w brytyjskim funduszu powierniczym, Sąd Najwyższy w tej części uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.), a w pozostałym zakresie skargę kasacyjną oddalił (art. 398¹⁴ k.p.c.).

jw